

Ústavní soud rozhodl dnešního dne v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Paula a soudců JUDr. Vojena Güttlera a JUDr. Vladimíra Klokočky ve věci návrhu ústavní stížnosti stěžovatelů **REALIA, a. s., v likvidaci**, se sídlem Ostrava – Přívoz, Nádražní 173, a **MLÉKÁRNA Frýdek – Místek, a. s.**, se sídlem Frýdek – Místek, Příborská 659, obou zastoupených JUDr. Petrem Hajnem, DrSc., advokátem se sídlem v Brně, Heyrovského 24, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 3. 2000, sp. zn. 2 A 15/99, za vedlejší účasti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem v Brně, Joštova 8.

takto:

Návrh ústavní stížnosti se odmítá.

Odůvodnění:

Stěžovatelé svým návrhem napadají v záhlaví uvedený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, kterým bylo přezkoumáno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 10. 1999, čj. R 1/99, R 2/99, podle zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Domnívají se, že tímto rozhodnutím byla porušena jejich základní práva podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a navrhují, aby Ústavní soud svým nálezem zrušil výrok rozsudku Vrchního soudu uvedený v bodu II.

Vrchní soud v Olomouci ve svém vyjádření, došlém dne 26. 7. 2000, především uvádí, že co se týče výtky nedostatečně zjištěného skutkového stavu (statistická data o produkci a spotřebě mléka v České republice ve vztahu k situaci na trhu), soud se jí nezabýval z důvodu § 250b odst. 1 o. s. ř., neboť došly po lhůtě pro podání žaloby. Nicméně nebylo ani důvodu se jimi zabývat proto, že podle právního názoru soudu ve věci nešlo o posouzení vlivu smluv na soutěžní prostředí, nýbrž o zjištění, zda vůbec smlouvy podléhaly režimu schválení podle zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. K argumentaci stěžovatelů, že soud porušil jejich právo na soudní ochranu, když se nezabýval některými jimi předloženými důkazy či tvrzeními, konstatoval, že nemíří na podstatu důvodů, pro něž bylo rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve výroku II. shledáno zákonným a žaloba v tomto bodě zamítnuta. Soud došel k závěru, že v daném případě nebylo lze o meritu rozhodnout, když v

tomto konkrétním případě nelze smlouvu schvalovat, neboť smlouva režimu podle § 5, § 3 citovaného zákona nepodléhá. Podle názoru soudu rozsudkem ani postupem soudu nedošlo k žádnému reálnému zásahu do práv stěžovatelů, když plnění jejich dohod nebylo zakázáno, dohody nebyly neschváleny, a tudíž se na výchozím postavení stěžovatelů nic nezměnilo. Námitkami stěžovatelů není objasněno, jak by tato argumentace, směřující do posouzení vlivu smluv na soutěžní prostor, mohla ovlivnit výrok soudu, který je založen na právním názoru, že návrh nebylo lze jinak než zamítnout nikoliv pro jeho obsah, nýbrž že o takto podaném návrhu vůbec nelze rozhodnout ve smyslu požadavků stěžovatelů, když se neřídí režimem § 5 odst. 4 a 5, § 3 odst. 4 zákona. Vrchní soud v Olomouci pak považuje ústavní stížnost za neopodstatněnou. V doplnění k vyjádření, došlém Ústavnímu soudu dne 4. 8. 2000, Vrchní soud v Olomouci poukazuje na náleží Ústavního soudu publikovaný pod č. 232/2000 Sb., který se podle jeho názoru obsahově dotýká předmětu ústavní stížnosti. Poukazuje na tu část odůvodnění, kde Ústavní soud uvádí názor, že nejde ani tak o principiální nemožnost zkoumat správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem, jako spíše o správné a stabilní stanovení okruhu otázek důležitých pro rozhodnutí, ke kterým musí soud přihlídnout, i když to žalobce nenamítá. Aplikaci tohoto názoru spatřuje Vrchní soud v Olomouci ve vztahu k dané věci v tom, že rozhodnutí vycházelo z těch důkazů, které byly pro posouzení ve smyslu jím vyjádřeného právního názoru rozhodující, a proto okolnosti, které byly pro rozhodnutí ve věci nadbytečné či právně nevýznamné, byly tedy pominuty.

Po posouzení obsahu ústavní stížnosti, vyjádření Vrchního soudu v Olomouci a spisového materiálu, včetně příslušného spisu Vrchního

soudu v Olomouci, Ústavní soud dospěl k závěru, že návrh je nutno považovat za zjevně neopodstatněný.

Ve věci je třeba nejdříve konstatovat, že Ústavní soud není běžnou třetí instancí v systému všeobecného soudnictví, není soudem nadřízeným soudům obecným a nezkontroluje celkovou zákonnost vydaných rozhodnutí. Neposuzuje ani stanoviska a výklady obecných soudů ke konkrétním zákonným ustanovením ani jejich právní úvahy, názory a závěry, pokud nejde o otázky základních práv a svobod. Jeho úkolem taktéž není zabývat se eventuálním porušením běžných práv fyzických nebo právnických osob chráněných obyčejným zákonodárstvím, pokud takové porušení současně neznamená porušení základního práva nebo svobody zaručené ústavním zákonem či mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy ČR, neboť Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR).

V dané věci stěžovatelé v odůvodnění návrhu, kromě opakování argumentace již uplatněné v předchozích právních řízeních, v podstatě jen polemizují se závěry, právními názory a výklady právních předpisů provedenými obecným soudem, resp. uvádějí interpretace vlastní, zejména pokud jde o zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Jak vyplývá i z výše uvedeného, postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu a výklad jiných než ústavních předpisů a jejich aplikace při řešení konkrétních případů, jsou samostatnou záležitostí obecných soudů (srov. usnesení sp. zn. II. ÚS 81/95, publikované pod č. 22 Sbírek nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 6); zkoumání těchto otázek proto přesahuje

přezkumnou pravomoc Ústavního soudu. Pouhá skutečnost, že obecné soudy svá rozhodnutí opřely o právní názor, se kterým se stěžovatelé neztotožňují, nezakládá sama o sobě důvod k ústavní stížnosti (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 188/94, publikovaný pod č. 39, Sbíрка nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3).

Ústavní soud neshledal v procesním postupu soudů - z hlediska ústavnosti - žádné pochybení. Právo přezkumu činnosti a rozhodování obecných soudů totiž Ústavnímu soudu nepřísluší obecně, ale náleží mu toliko tehdy, jsou-li v té které věci v činnosti obecných soudů porušeny zásady ústavnosti, především pak ty, které jsou dány Listinou základních práv a svobod (srov. též nález sp. zn. III. ÚS 26/94, publikovaný pod č. 32, Sbíрка nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 1). Ústavní soud proto neakceptoval výhrady, že se Vrchní soud v Olomouci nezabýval všemi námitkami, které stěžovatelé (tehdy navrhovatelé) vznesli. V tomto směru - ostatně jako i v jiných případech - Ústavní soud sdílí názor, že pokud obecný soud dospěl k určitému právnímu názoru (v daném případě zda příslušná smlouva podléhá schvalovacímu režimu podle zákona č. 63/1991 Sb.), na základě něhož neshledává k rozhodnutí potřebným se zabývat dalšími návrhy nebo námitkami navrhovatelů, které by byly pro rozhodnutí ve věci nadbytečnými či právně nevýznamnými a svůj postup řádně odůvodní, nelze takový postup považovat za neústavní. Jde o autonomní nezávislé rozhodování obecného soudu, které Ústavnímu soudu nepřísluší přezkoumávat.

K námitce o zkrácení ústavně garantovaného práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je třeba obecně konstatovat, že

rozsah práva na spravedlivý proces, jak vyplývá z čl. 36 odst. 1 a z dalších ustanovení Listiny základních práv a svobod (a analogicky z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), není možné vykládat tak, jako by se garantoval úspěch v řízení. Právo na spravedlivý proces neznamena, že je jednotlivci zaručováno přímo a bezprostředně právo na rozhodnutí, podle jeho názoru odpovídající skutečným hmotněprávním poměrům, ale je mu zajišťováno právo na spravedlivé občanské soudní řízení, v němž se uplatňují všechny zásady správného soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy.

Pro úplnost Ústavní soud konstatuje, že teorie i praxe správního soudnictví uznává, že dispoziční zásada v takovém soudním řízení uplatňovaná se projevuje i tak, že každé rozhodnutí přezkoumává soud jen v rozsahu důvodů, v nichž žalobce spatřuje nezákonnost, tedy v rámci tzv. žalobních (stížních) bodů. Eventuální rozšíření žaloby, které je omezeno lhůtou dvou měsíců od doručení rozhodnutí, se podle mínění teorie i praxe vztahuje též na stížní body. Není proto možné vznášet v průběhu řízení po uplynutí této lhůty další výhrady proti rozhodnutí, a to ani v replice k vyjádření žalovaného (k tomu srov. též nález sp. zn. I. ÚS 164/97, publikovaný pod č. 39, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13).

Jelikož Ústavní soud v daném případě nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že byla porušena ústavně zaručená práva, nežbylo než ústavní stížnost považovat za návrh zjevně neopodstatněný. Senát Ústavního soudu proto mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků řízení usnesením podle ustanovení § 43 odst. 2

písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, návrh odmítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Brně dne 20. března 2001

JUDr. Vladimír Paul
předseda I. senátu Ústavního soudu